

Władyka, Maria

Jubileusz profesor Izydory Dąmbskiej

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 21/1, 169-170

1976

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

duży, niezmiernie starannie wydawany i następnie wznawiany w licznych językach dorobek naukowy nie był również wyłącznie przejawem wybiegających w epokę Oświecenia pedagogicznych tendencji, ale w wielu wypadkach stanowił twórczy wkład do wiedzy. Ustalenie to jest konkluzją naukowej oceny twórczej działalności J. Jonstona dokonanej przez uczestników Sympozjum w Lesznie i w Lubinie. Należy żywić nadzieję, że ta sesja i jej miła oprawa spełniły swoje zadanie i nie zawiodły nadziei miejscowych gospodarzy Sympozjum przygotowanego z wielkim nakładem wysiłku, inicjatywy i starań.

W Lesznie nastąpiło ponadto odsłonięcie pomnika J. Jonstona i otwarcie wystawy w pięknie zaprojektowanym i doskonale prowadzonym miejscowym muzeum, a w Lubinie uroczyste nadanie miejscowemu szpitalowi imienia J. Jonstona.

Helena Ostromęcka

JUBILEUSZ PROFESOR IZYDORY DĄBSKIEJ

W dniu 26 października 1974 r. odbyła się w auli PAN w Krakowie uroczysta sesja dla uczczenia naukowych i pedagogicznych zasług prof. Izydory Dąbskiej, zorganizowana przez Krakowski Oddział Polskiego Towarzystwa Filozoficznego. Otworzył ją przewodniczący Oddziału PTF doc. Władysław Stróżewski, prosząc prof. Zygmunta Czernego o przewodniczenie zebraniu.

Pierwszy prelegent, prof. Władysław Tatarkiewicz, podjął temat doskonałości, opierając swój referat na wypowiedziach autorów z różnych wieków. Celem jego — jak powiedział — było przekonanie słuchaczy, że doskonałość jest rzeczą dobrą, dostępną i ludzką, a osoba, której poświęcono sesję jest kimś, do kogo pasują analizowane pojęcia. Doc. W. Stróżewski mówił o prof. I. Dąbskiej jako o historyku filozofii. Są bowiem dwa tory jej naukowej pracy: pierwszy — to zagadnienia ściśle systematyczne; — drugi — zagadnienia historyczne. Prelegent scharakteryzował prace historyczno-filozoficzne w dwóch aspektach: od strony przedmiotu i od strony sposobu badań. Zagadnienia, którym prof. I. Dąbska poświęciła szczególną uwagę, są: 1) sceptycyzm starożytny i francuski, 2) filozofia Platona, 3) zagadnienia semiotyczne i metodologiczne w filozofii polskiej (np. semiotyka Twardowskiego i Ingardena), 4) problematyka z zakresu historii metodologii nauk. Doc. Jan Woleński scharakteryzował prace prof. I. Dąbskiej z zakresu metodologii nauki i filozofii języka. Mgr Maria Obercowa mówiła o okresie okupacji w życiu prof. Dąbskiej. Wojna ukazała niezłomny charakter jubilatki, który między innymi wyraził się w wytrwałości organizowania tajnego nauczania. W uzupełnieniu charakterystyki prof. I. Dąbskiej zabrała głos prof. Helena Słoniewska, która mówiła o niej jako o przyjacielu.

Grono przyjaciół i uczniów wręczyło jubilatce księgę pamiątkową z dedykowanymi jej 22 pracami (w maszynopisie).

Na zakończenie zabrała głos prof. Dąbska: Widząc w ofiarowanej jej księdze pamiątkowej i w wypowiedzianych słowach, za które składa ofiarodawcom i mówcom gorące podziękowania, nie sprawę swej zasługi, lecz cenny dar życzliwości i przyjaźni, sądzi, że taki moment jest też dla człowieka okazją, by wyrazić mógł swą wdzięczność tym, którzy go formowali i tym, z którymi dane mu było wspólnym sprawom służyć; jest również okazją spojrzenia na sens własnej drogi życiowej. Studia uniwersyteckie i samodzielne badania nie doprowadziły jej — czego w młodości od nich oczekiwała — do przezwyciężenia metafizycznego, teoretycznego sceptycyzmu, jednak pozwoliły jej zrozumieć, że filozofia poj-

mowana jako droga poszukiwania i miłości prawdy oraz jako analiza poznawczych i aksjologicznych form twórczości człowieka jest czymś, co nadaje sens ludzkiej egzystencji.

Maria Władyka

130 LAT DROGI ŻELAZNEJ WARSZAWSKO-WIEDEŃSKIEJ

Wystawa pod powyższym tytułem otwarta została 23 września 1975 r. w Muzeum Kolejnictwa w Warszawie. Ekspozycja składa się ze 100 fotografii, ok. 30 dokumentów, kilkunastu modeli oraz dziewięciu autentycznych lokomotyw. Najstarsze z wystawionych lokomobili pochodzą z lat 1890 i 1900 r.

Oprócz starych parowozów do ciekawych eksponatów należą modele: Dworca Warszawskiego z tamtych czasów, ruchomej kolejki w stylu „warszawsko-wiedeńskim” oraz model lokomotywy z 1840 r.

J. R.

30-LECIE UNIwersYTETU WROCLAWSKIEGO

Uniwersytet Wrocławski im. Bolesława Bieruta już od 30 lat rozwija działalność w Polsce Ludowej. W tym czasie uczelnię wrocławską opuściło z dyplomami 23 457 absolwentów; stopnie doktorskie uzyskało 1200 osób. Obecnie kształci się tutaj ponad 17 tysięcy studentów.

Obchody rocznicowe zbiegły się z nowym rokiem akademickim. Do Wrocławia 2 października 1975 r. przybyli przedstawiciele władz politycznych z przewodniczącym Rady Państwa — prof. Henrykiem Jabłońskim na czele oraz delegacje wielu instytucji naukowych.

W okolicznościowym przemówieniu rektor — prof. Marian Orzechowski omówił dorobek uczelni w trzydziestoleciu PRL. Podniosłym momentem uroczystości było udekorowanie przez Henryka Jabłońskiego sztandaru wrocławskiej *Alma mater* Orderem Sztandaru Pracy I klasy.

Tego samego dnia w Muzeum Archeologicznym we Wrocławiu otwarta została wielka wystawa pod nazwą „Uniwersytet Wrocławski w służbie nauki, kultury i gospodarki narodowej”.

J. R.

Z ZAGRANICY

HISTORIA BOTANIKI NA XII MIĘDZYNARODOWYM KONGRESIE BOTANICZNYM

XII Międzynarodowy Kongres Botaniczny odbył się w Leningradzie w dniach 3—10 lipca 1975 r. Uczestniczyło w nim 5000 delegatów z 55 krajów. Jedną z 18 sekcji poświęconą była historii botaniki i bibliografii botanicznej. Niestety, w sekcji tej (XVII) nie braliśmy czynnego udziału (nie było z naszej strony żadnego referatu), a sprawozdanie niniejsze oparte jest na materiałach kongresowych, które zawdzięczam doc. Mirosławie Furmanowej.

W dniu 4 lipca odbyło się w tej sekcji pierwsze sympozjum na temat *Rola Akademii Nauk ZSRR w rozwoju botaniki*. Referat wygłosił E. M. Ławrenko z ZSRR na temat, któremu poświęcono to sympozjum. Następnie Bengt Jonsell